

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 72 mm) 3.— Zł. Broń za słowo 24 gr. (tylko dla osób prywatnych); dla poszuk. pracy 20 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej dwa słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 26.

Kraków, czwartek 1 lutego 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję reklamy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej.

Głośnie echo mowy Hitlera.

Cały świat słuchał mowy Führera

Prasa europejska i amerykańska podkreśla doniosłe znaczenie mowy.

Kraków, 1 lutego. — Wielka mowa Führera i Kancelarza Rzeszy, wygłoszona w 60-tą rocznicę objęcia władzy przez partję narodowo-socjalistyczną, wywołała olbrzymie wrażenie na całym świecie. Dzięki transmisji radiowej mowy, treści jej megła wysłuchać bezpośrednio nie tylko cała Europa, ale i Ameryka.

Dzienniki środowe wielu państw zamieściły bądź to dosłowny tekst mowy, bądź też obszernie z niej wyciągi. Wiele z nich już w tytułach wypukliło najważniejsze ustępy mowy.

Niemcy będą żyły i zwyciężyły.

Szczególne serdecznego przyjęcia doznały słowa Führera w zaprzyjaźnionych Włoszech. Dzienniki podkreślają **wzmocnienie przyjaźni niemiecko-włoskiej**, zaznaczone w mowie Führera, jak również gotowość narodu niemieckiego do dalszej walki oraz **silną wolę zwycięstwa**. Zdaniem prasy włoskiej, nie może dojść do jakiegokolwiek porozumienia, zanim słuszne pretensje Rzeszy nie zostaną uwzględnione. Francja i Anglia będą miały wojnę, której sobie zwyciężyły; oto myśl przewodnia, o której pisze

prasa włoska, a wszelkie uciążenia, obciążone na możliwość rozbitcia Jedności narodu niemieckiego z góry skazane są na niepowodzenie.

Walka aż do zwycięstwa.

Wiele uwagi poświęca mowie Führera prasa państw skandynawskich. Pisma norweskie podnoszą zapowiedź walki aż do zwycięstwa, jak również podkreślenie współpracy włosko-niemieckiej. Na uwagę, zdaniem dziennikarzy norweskich zasługuje fakt, że Führer **po raz pierwszy zaatakował tak ostro także i Francję**, do czego został on spowodowany ostatnimi oświadczeniami Daladiera.

Pisma szwedzkie zaznaczają, że naród niemiecki nie zawrze pokoju, któryby mu nie zagwarantował poszanowania jego praw. Za szczególnie ważne uważa się również oświadczenie Führera, mówiące o **zwartej jedności narodu niemieckiego**. Niemalą rolę odgrywają również **problemy kolonialne**. Pismo „Stockholm Tidningen” zamieściło pozbawiony obszerny reportaż swego korespondenta berlińskiego, dotyczący wrażeń i nastrojów całej manifestacji.

Koła polityczne dziennikarzy Jugosławii

Potępienie Traktatu Wersalskiego.

Pisma holenderskie nie ograniczyły się do zamieszczenia tekstu przemówienia, ale uzupełniły go reportażami swych berlińskich korespondentów. Korespondenci ci podkreślają wielkie wrażenie, jakie wywołało oświadczenie Führera, że **Niemcy nie boją się dalszej próby sił**. Za szczególnie ważne uważa się w Holandji rozprawienie się z przywódcami państw zachodniej Europy oraz oskarżenie pod adresem traktatu wersalskiego. Z oświadczenia Führera, że Niemcy nie żywią nienawiści do Francji i

włańskich z uznaniem przyjęły fakt, że Hitler w swej mowie nie wyrażał najmniejszego nawet nacisku na państwa neutralne, postępując zupełnie inaczej, niż politycy mocarstw zachodnich. Sarkastyczne omówienie machinacji państw zachodnich uważa się w Belgradzie za świadome swej siły przekonanie o bliskim zwycięstwie Rzeszy. Silne wrażenie zrobiło również **podkreślenie przyjaźni z Włochami i poprawnych stosunków z Rosją**.

Pismo urzędowe „Wreme” zaznacza, że głównym celem zamierzeń Führera jest **sprawiedliwy rozdział dóbr całego świata**. Pismo „Politika” zajmuje się problemem oswobodzenia narodu niemieckiego od wszelkiego ucisku i oszukańczych metod, stosowanych przez państwa zachodniej Europy.

Odpowiedź Daladierowi.

Dzienniki belgijskie zamieszczają obszerny wyciąg i streszczenia mowy Führera, zaznaczając, że mowa w dużej mierze była **odpowiedzią na niedawne przemówienie Daladiera**. Na szczególną uwagę zasługują, zdaniem prasy belgijskiej, te ustępy mowy, które poruszają zamiary Francji, zmierzające do rozbitcia jedności narodowej Niemiec. Niemniej doniosłe znaczenie przyznaje się oświadczeniu o wolnej ręce na wschodzie. Wypukła się również zapowiedź walki aż do zwycięstwa oraz oświadczenie, że Niemcy nie spoczną w swej walce o słuszne prawo.

Ostateczna odpowiedź.

Prasa bułgarska jest zdania, że ostatnia mowa Führera była zarazem **ostateczną od-**

powiedzią na oświadczenia Daladiera i Chamberlaina. Poza to szczególne wrażenie na społeczeństwie bułgarskim wywarło stwierdzenie współpracy niemiecko-rosyjskiej, jak również wspólności interesów Włoch i Niemiec.

„Wiara w zwycięstwo i zaufanie do własnych sił”.

Cała prasa węgierska zamieściła w środę dosłowny tekst mowy Führera. W tytułach dzienniki podkreślają, iż mowa była **odpowiedzią na przemówienie Chamberlaina, Churchilla i Daladiera**. Szczególne zainteresowanie wzbudziły **ostre słowa pod adresem Francji**, jak również **uwypuklenie wspólności interesów Włoch i Niemiec**. W konkluzjach końcowych prasa węgierska podkreśla, że słowa Führera były **przepełnione wiarą w zwycięstwo i zaufaniem do własnych sił narodu niemieckiego**.

Wielkie wrażenie w Hiszpanji i Portugalji.

Mowa Führera znajdowała się na pierwszym planie zainteresowań ludności Hiszpanji i Portugalji. Zainteresowanie to dało się szczególnie zauważyć w tych miejscowościach, gdzie mieszkają w większych skupieniach Niemcy. Ustawiono tam głośniki, wokół których gromadziły się tłumy ludności. Na zakończenie manifestacji wyświetlono w Lizbonie filmy, dotyczące dziejów rozwoju Niemiec.

Radio litewskie transmitowało mowę.

Dowodem olbrzymiego zainteresowania, jakie wywołała mowa Führera na Litwie, jest fakt, że **radio litewskie transmitowało całą przebieg manifestacji w berlińskim pałacu sportowym**. Prasa litewska zamieściła mimo to obszernie streszczenie mowy na pierwszym ch stronach.

Olbrzymie zainteresowanie w Ameryce.

Mowa Führera trzymała w napięciu także i Amerykę. Dzienniki Stanów Zjednoczonych umieściły natychmiast obszernie omówienia manifestacji berlińskiej, **korzystając z transmisji radiowej**. Szczególnie doniosłe wrażenie wywołały w Stanach Zjednoczonych **ustępy, poświęcone Anglii**.

Także i dzienniki argentyńskie zamieściły tekst przemówienia Führera w wydaniach wieczornych. Z uwagi na spóźnioną, według czasu południowo-amerykańskiego, porę, pisma dotychczas nie zamieściły jednak swoich komentarzy.

Z dnia na dzień

(—) Kraków, 1 lutego.

Po mowie Hitlera. Ilekroć wódz narodu niemieckiego w decydujących momentach zabiera głos, możemy być pewni, że cały świat słucha jego mowy z niezwykłą uwagą. Nietylko jego zwolennicy, ale również jego wrogowie wiedzą, że kieruje on najsilniejszym państwem w świecie i, że 80 milionów Niemców gotowych jest w każdej chwili ślepo wykonać jego rozkazy. My Polacy-pozwalaliśmy sobie, by nam mówiono, co innego; słuchaliśmy bowiem i wierzyli Anglikom, żydom i zaślepionym fantantom. Oddaliśmy się złudnym nadziejom, jakoby potęga niemiecka była tylko pozorna i jakoby naród niemiecki nie zdecydował się pomaszzerować na rozkaz Hitlera. Przekonaaliśmy się, że było zupełnie inaczej, a również i świat wie, iż mowy Hitlera należy traktować poważnie, że on nie bluffuje, lecz po słowach występuje czynnie.

Mowa, jaką w dniu 30 stycznia, w rocznicę objęcia władzy Hitler wygłosił w Berlinie była w całym świecie oczekiwana z największym napięciem, przyczem dzienniki wszystkich krajów potraktowały ją jako najwspanialsze wydarzenie dnia. W mowie swej wspominał Hitler tylko po krótko pierwszą fazę wojny, t. j. wojnę Niemiec z Polską. Stwierdził on, że Polska — jak to zresztą sami Anglicy w sposób czynny przyznają — prawdopodobnie była gotowa do porozumienia się z Niemcami, gdyby Anglia nie była użyła Polski jako narzędzia do rozpętania wojny przeciw Rzeszy. Wódz zapowiedział z kolei drugą fazę wojny. W szczególności podkreślił on, że dla przygotowania rozstrzygającej wojny z Anglią i Francją poczyniły Niemcy potężne przygotowania. W ostatnich 5-ciu miesiącach potrafiły Niemcy w tak poważnym stopniu się uzbroić, że błędna musza zbrojenia z poprzednich lat 7-miu.

To doniosłe oświadczenie Hitlera, będące zapowiedzią nieugiętej woli narodu niemieckiego do zwycięskiego zakończenia wojny, wywarły w całym świecie potężne wrażenie. Wszystkie wielkie dzienniki, począwszy od Skandynawji aż do Bałkanów i od Włoch po Amerykę oceniają niezmożoną wolę Niemiec jako świadomego czynnika całkowitego zwycięstwa Rzeszy nad mocarstwami zachodnimi. Tak brzmi echo świata po mowie wódza.

My, Polacy, którzy padliśmy ofiarą „uroczystych gwarancji” Anglii, i którzy pozostaliśmy prawdę decyzji Hitlera oraz siłę oręża niemieckiego, nie mamy powodu aby wątpić w prawdziwość opinii prasy światowej, a tem niemniej w powagę słów Hitlera.

Okres deponowania banknotów Banku Polskiego — zakończony.

Istnieje możliwość wypłaty zdeponowanych sum.

(—) Kraków, 1 lutego.

Bank Emisyjny w Polsce w porozumieniu z dyrektora Kas Kredytowych Rzeszy komunikuje:

Zarządzenie z dnia 10. stycznia 1940 r. (dziennik rozp. G. G. P. str. 3) zwołujące do deponowania banknotów Banku Polskiego w odcinkach 500 i 100-złotowych jest obecnie realizowany. W związku z tem wynikły zagadnienia, które wyjaśnia się poniżej:

1) Termin deponowania upływa w dniu 31 stycznia br. Od tego terminu tracą wymienione banknoty Banku Polskiego po 500 i 100 złotych swą moc ustawowego środka płatniczego. Surowa zima w wielu wypadkach utrudniła i przeszkodziła w dotrzymaniu terminu deponowania. Wobec tego stanu rzeczy postanowiono, że deponowanie banknotów Banku Polskiego po 500 i 100 złotych może odbywać się także do terminu 31 stycznia br. w Kasach Kredytowych Rzeszy lub w Bankach Dewizowych. Zakończenie terminu deponowania roztanie ogłoszone w wywiastkach na lo-

kalach Kas Kredytowych Rzeszy i banków dewizowych.

2) Termin deponowania zostanie zakończony z chwilą wydania nowych not Banku Emisyjnego w Polsce. Noty te znajdują się w obiegu w kwitnie br. O ile do tego czasu poszczególne deponenci znaleźliby się w potrzebie gotówki, Kasy Kredytowe Rzeszy po zbadaniu sprawy będą gotowe w całości lub częściowo uskutecznić wymianę. W pierwszym rzędzie będzie tu u względniony „fakt wymagający szczególnego potraktowania” w myśl § 1 ustęp 2 zarządzenia.

3) Wypłata zdeponowanych sum następuje po myśli § 1 ust. 1 zarządzenia przez odszkodowanie w pełnej wysokości. Przeprowadzenie odszkodowania będzie zadaniem Banku Emisyjnego w Polsce i nastąpi w notach, mających być wydanymi, a o ilewalących na złote. Wymiana zdeponowanych sum, jak i wymiana w całości odbywać się będzie w stosunku 1 stary złoty = 1 nowy złoty.

4) Banknoty Banku Polskiego po 100

złotych według ogłoszonego w Dzienniku Rozporządzeń zarządzenia Generalnego Gubernatora będą po 1 lutego b. r. i po ostemplowaniu ponownie wprowadzone do obrotu jako ustawowy środek płatniczy. Decyzja ta spowodowana była troską do puszczenia do obrotu pieniężnego koniecznych not, opiekujących na większe sumy. Również i te ostemplowane banknoty 100 złotych zostaną wymienione na noty, które wyda Bank Emisyjny w Polsce.

*

Powyższy komunikat świadczy o tem, że pierwsze, najtrudniejsze prace nad zagadnieniem uporządkowania i zabezpieczenia waluty polskiej zostały zakończone z wynikiem dodatnim. Wyteżonej pracy współpracujących w tym dziele władz niemieckich i polskich, i przy poparciu szerokiej mas ludności udało się zasadniczo zakończyć ściąganie starych banknotów 100 i 500 złotych w ustalonym terminie do 31 stycznia br. Lichwiarze i przemynicy banknotów w przyszłości nie będą już mie-

li okazji do wyludzenia od pracującej polskiej ludności jej oszczędności, a przynajmniej, jak to w przeszłości tak często się odbijało, w postaci zachwiania stabilizacji zło- tego.

Przytem jest rzeczą ważną, że stare banknoty 100 złotych z dniem dzisiejszym (po ostemplowaniu), zostaną ponownie wprowadzone do obrotu, aby aż do chwili wydania nowych not złotych Banku Emisyjnego dostarczył obrotowi pieniężnemu koniecznych not, opiewających na większe sumy. Żydowszczyzna, którzy jeszcze w ostatnich czasach drogą nieuczciwych praktyk zdołali nagromadzić większą ilość banknotów 100 złotych, tym razem przeliczyli się w swych rachubach. Obecnie ci zawodowi oszuści będą mogli palić w piecu swoimi banknotami, natomiast uczeni robotnicy i rolnicy mogą być pewni, że w najbliższych tygodniach otrzyma- ma pełną równowagę w nowych notach złotych. Po myśli cytowanego powyżej obwieszczenia został ten fakt po ukończeniu terminu deponowania obecnie jeszcze raz potwierdzony.

Swoisty punkt widzenia.

Godny podziwu arcybiskup z Canterbury.

Amsterdam, 1 lutego. — W piśmie nadesłanym przez czytelników do redakcji „Nieuwe Rotterdamse Courant”, które ten dziennik opublikował w dniu 20 stycznia, dano wyraz zdumieniu z powodu odpowiedzi, jaką arcybiskup Canterbury wystosował niedawno na zadane mu pytania na temat moralnych praw angielskiej blokady głodowej.

Wysyłający przypuszcza, że od tak wysokiego dostojnika kościelnego jakim jest biskup Canterbury, można było spodziewać się, że on wypowie się negatywnie w sprawie blokady żywnościowej, która w poważnym stopniu zagraża zarówno ludności miejskiej jak i chorym, kobietom, starcom i dzieciom. Tymczasem wysoki dostojnik kościelny odwraca „kota ogonem” i wyjaśnia, że „ludność miejska musi cierpieć na równi ze wszystkimi, bo- wiem w razie przeciwnym nie będzie można zwalczyć wojsk nieprzyjacielskich.” — Oto — czytelnik zauważa — że jest to punkt widzenia, który odważa się bronić nie osoba wojskowa, ale arcybiskup.

Marynarze norwescy nie chcą już jechać do Anglii.

Oslo, 1 lutego. — W Oslo i w Drontheim wprowadzono racjonowanie węgla. W Oslo konsumenci otrzymują jedynie koks. Niepewna sytuacja towarzysząca transportowi węgla z Anglii do Norwegii powoduje głód węgla. Szereg przedsiębiorstw transportowych wycofał swe okręty z komunikacji, zwłaszcza skoro wiele okrętów norweskich transportujących węgiel zatonoło z powodu niebezpieczeństwa podróży na przestrzeniach angielskiego wybrzeża wschodniego do angielskich półwyspów. Norwescy marynarze nie zamierzają w przyszłości podejmować podróży do Anglii.

Obecnie czyni się próby przewozu norweskich transportów węgla z zachodniej Anglii drogą okrężną, co jednak pociąga za sobą poważną stratę czasu, ale i podwyżkę ceny węgla w Norwegii.

BÓL GŁOWY?

TABLETKI ASPIRIN

Obowiązek zgłoszenia majątku żydowskiego w Generalnym Gubernatorstwie.

Kraków, 1 lutego.

Zarządzenie Generalnego Gubernatora okupowanych ziem polskich z dn. 24 stycznia 1940 o obowiązku zgłoszenia majątku żydowskiego, znajdującego się w Generalnym Gubernatorstwie stanowi dalszy etap normowania stosunków gospodarczych na okupowanych obszarach. Zgłoszenia należy dokonać według stanu z dnia, w którym rozporządzenie wejdzie w życie.

W myśl par. 2 rozporządzenia za majątek żydowski uważa się:

1) majątek żydów, którzy w dn. 1 stycznia 1939 posiadali albo po tym terminie uzyskali obywatelstwo polskie, dalej majątek żydów bez określonej przynależności państwowej, przyczem nieżydowskiego małżonka żyda traktuje się jak żyda.

2) majątek spółek osobowych, jeśli więcej, niż połowa wspólników przy spółkach komandytowych, a więcej niż połowa wspólników, odpowiadających bez ograniczenia jest żydami.

3) majątek spółek kapitałowych, w których więcej, niż 25% udziałów jest, lub w dn. 1 stycznia 1939 było w rękach żydowskich, lub do których zarządu, lub rady nadzorczej należy, lub po dn. 1 stycznia 1939 należał żyd, lub przy których istnieje innego rodzaju decydujący wpływ żydowski.

Pojęcie majątku żydowskiego określa specjalny załącznik, według którego za majątek tego rodzaju uważa się konta bankowe w kraju i zagranicą, roszczenia krajowe i zagraniczne, roszczenia spadkowe, akcje, papie-

ry wartościowe, udziały, nieruchomości, udziały na nieruchomościach, prawa na nieruchomościach (hipoteki), zapasy towarowe wszelkiego rodzaju bez względu na ewentualne prawa do tych towarów osób trzecich, środki przewozowe wszelkiego rodzaju, jak samochody, wozy, konie, zapasy gotówki, klejnoty wszelkiego rodzaju ze złota i srebra, np. pierścionki, broszki, zegarki, bransoletki, łańcuszki, koleczyki itp., urządzenia mieszkaniowe jak up. meble, obrazy, dywany, także i te, które znajdują się na przechowaniu osób trzecich (u spedytorów, właścicieli składów), ubrania, futra, przedmioty służące użytkowi osobistemu, wreszcie właściciel majątku żydowskiego obowiązany jest również do podania ewentualnych darowizn, dokonanych od dn. 1 stycznia 1939, z wyszczególnieniem odbiorcy darowizny i podstawy do darowizny. Zgłoszenie majątku żydowskiego powinno nastąpić na formularzu urzędowym do dn. 1 marca 1940 u Starosty Powiatowego wzgl. Miejskiego, właściwego dla miejsca zamieszkania osób wzgl. instytucji, zobowiązanych do zgłoszenia.

Majątek nie zgłoszony w terminie urzędowym będzie uważany za bezpański i będzie w myśl rozporządzenia o konfiskacie majątku prywatnego Dz. rozp. GGP. I str. 23, skonfiskowany.

Wystąpienia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu lub przeciwko rozporządzeniom wykonawczym będą karane więzieniem i grzywną do nieograniczonej wysokości, lub jedną z tych kar, a w szczególnie ważnych wypadkach — nawet karą ciężkiego więzienia.

Monopol olejów mineralnych w Generalnym Gubernatorstwie.

(=) Kraków, 1 lutego.

Monopole na terenie Generalnego Gubernatorstwa, obejmujące dotychczas tytoń, spirytus, sól i zapalki zostały obecnie na zasadzie nowego zarządzenia Gen. Gubernatora ministra dra Franka rozciągnięte również na oleje mineralne. Zarządzenie o wprowadzeniu monopolu na oleje mineralne dotyczy więc wszystkich olejów mineralnych wytwarzanych na terenie Gen. Gubernatorstwa lub wprowadzanych na teren celny Gen. Gubernatorstwa. Wszystkie używane lub wytworzone na tym terenie oleje mineralne, jak i sprowadzone na teren celny Gen. Gubernatorstwa należy przedstawiać do przejęcia zarządowi monopolu. Wyjątki może dopuszczać jedynie kierownik wydziału finansowego urzędu Gen. Gubernatorstwa.

Zarząd monopolu przejmuje przedstawio-

ne oleje mineralne według ustalonej ceny przejęcia. W wypadku odrzucenia przejęcia, zarząd monopolu zdecydował o nieprzejętych olejach mineralnych. Zarząd monopolu przekazuje wszystkie przejęte przez siebie oleje mineralne „Monopolowemu przedsiębiorstwu dla oleji mineralnych sp. z og. odpow.”, które zajmuje się sprzedażą.

Kto więc świadomie uchyla się od obowiązku zgłoszenia, będzie karany więzieniem lub grzywną, a nawet obu karami łącznie. W wypadkach szczególnie ciężkich może nastąpić skazanie na ciężkie więzienie.

Z dniem 1 lutego 1940 r., w którym wchodzi w życie nowe zarządzenie, wygasają dawne przepisy Państwa Polskiego o opodatkowaniu oleji mineralnych.

Wielki dzień lotnictwa rosyjskiego.

Przeciwnik poniósł znaczne straty materialne.

Sztokholm, 1 lutego. — Rosyjska flota powietrzna dokonała we wtorek wielu nalotów bombowych na 33 miasta i miejscowości w Finlandji.

Liczne lekkie i ciężkie bombowce dokonały nalotu na wyznaczone obiekty w otoczeniu samolotów myśliwskich. Dzięki sprzyjającym warunkom atmosferycznym, cały szereg ataków przeprowadzono z nad-

zwyczaj nisko ścielących się chmur. Jak z oficjalnych źródeł donoszą, szkody materialne są bardzo znaczne. W ciągu dnia mlano zniszczyć przy pomocy bomb zapalających 40 budynków. Ponownie najbardziej uciążliwym skutkiem nalotu miasto Turku (Abo).

Fiński komunikat wojenny z dn. 30 stycznia donosi o silnym zaporowym ogniu

artyleryjskim na półwyspie Karelskim. Na granicy wschodniej zanotowano działalność patroli wywiadowczych. Popierani przez artylerię i flotę lotniczą Rosjanie atakowali przez cały dzień linie obronne baterji w pobliżu Mantsi. Sowjecka flota lotnicza dokonała nalotu na Turku (Abo), Hanko (Hangoe), Tammissari (Ekenaes), okolice Pernaja i niektóre miejscowości na wybrzeżu.

Norweskii parowiec

wjechał na rozbity okręt i zatonął.

Bruksela, 1 lutego. — W ubiegły wtorek przybył do Brugge belgijski parowiec „Luminant” z jedenaściosobową załogą norweską parowca „Skude” (410 ton). Jak donoszą pisma belgijskie, w poniedziałek w nocy zatonął norweskii okręt w pobliżu wybrzeża angielskiego między Harwich a Yarmouth, wskutek zderzenia się ze szcztakami rozbitego okrętu.

Bruksela, 1 lutego. — Z nieustalonych

narazie przyczyny zatonął na morzu północnym belgijski statek rybacki „B. 24”. Czterech marynarzy z pośród jego załogi zginęło.

Żony żołnierzy angielskich wyrzuca się z mieszkań.

Amsterdam, 1 lutego. — Sądy angielskie rozpatrują znowu wypadki, w których żony żołnierzy zostały eksmitowane przez gospodarzy domów, ponieważ z uwagi na niedostateczne zapoinęgi, nie mogły wywiązać się ze swych zobowiązań czynszowych. Tak np. w Brentford rozpatrywano sprawę pewnej kobiety, która otrzymywała 43 szylingów tygodniowej renty, z której musiała wpłacać 20 szylingów na konto czynszu. Z pozostałości musiała wyżyć siebie i troje dzieci. Przewód sądowy wykazał, że owa kobieta musiała zastawić swoje skromne kosztowności, a między innymi i obrączkę ślubną, aby wywiązać się ze swych najpodlejszych zobowiązań.

Francja poważnie zaniepokojona.

Bruksela, 1 lutego. — Mająca się niebawem odbyć konferencja bałkańska oraz nowe uregulowanie spraw rumuńskiej gospodarki naftowej wywołały wielkie zaniepokojenie w kołach francuskich polityków. Kurczowo optymistyczne nadzieje mieszają się z najczarniejszymi obawami. Dochodzi do tego wyraźne dowody nieporozumień między Francją a Anglią, których można się domyśleć między wierszami artykułów prasy paryskiej. Nieporozumienia te dotyczą zarówno zagadnień agresywnej polityki na północy w Finlandji, jak również problemów politycznych na południowym-wschodzie, przeważnie przeciw Rumunii.

Rumuńska polityka w ostatnich trzech czy czterech latach dziwiła nas często, ale mimo to z ostatnich wydarzeń musi się wyciągnąć wniosek, że Francja, Anglia i Turcja nie omieszkają niczego, aby zrealizować bezwzględnie obiecane Rumunii gwarancje, w wypadku, gdyby tego zaszła potrzeba. Także i pomoc dla Finlandji musi być zwiększona. Zdaniem p. Pertinaxa swoboda ruchów Kossji i Niemiec na Bałkanach będzie bardzo ograniczona, jeśli postawi się je wobec nowych zadań na północy.

Głębokie niezadowolenie z bezczynności Francji i Anglii na polu militarnym i dyplomatycznym spowodowało poza tem onegdaj sprawozdawcę wydziału polityki zagranicznej senatu Reibela do zażądania od rządu francuskiego, aby w przyszłości rząd ten prowadził interesy Francji na całym świecie z większym zrozumieniem, większą energią i większym rozmachem.

Z rubryki: matrymonjalne.

„Pan inteligentny, wartościowy...”

Piekna Pani!

Powołując się na Pani ogłoszenie w „Goncu Krakowskim” z dnia takiego a takiego... no tak.

Tak powinien stateczny człowiek rozpocząć ofertę na ogłoszenie Młodej, Przy stojnej, mężczyzna, który ogniskuje w swoim szacownym jestestwie dwa na wstępie uwarunkowane przymioty: inteligentny i wartościowy. Trudny orzech do zgryzienia! W długim szeregu wad bowiem posiadam i sporą porcję próżności, mianowicie w tym wypadku tę, aby stanąć w pozycji szczeroci, która bynajmniej nie jest moją enotą.

Niewątpliwie otrzyma wymagająca Ogłoszeniodawczyni piramidę ofert, napisanych z głębi przeświadczenia o odpowiadaniu Jej wymogom, może nawet rymowanych. Ja się na to nie piszę, bo będąc zawodowym literatem, robię wszelką poezję zgoła prozaicznie: tylko za bręczącą monetę, najchętniej za zaliczkę przy wręczeniu manuskryptu.

Otóż proszę Pani, trzymając się jak to nęcy brzytwy wyżej wspomnianego pozoru enoty szczeroci, zniewolony jestem odbrązować współczesny ród meski w tym kierunku, że u niego wymagane przez Panią

dwa przymioty nie chodzą w parze. Bo człowiek wartościowy jest podobno głupcem. Ulica nazywa go też „frajerem”. A człowieka inteligentnego identyfikuje ona z cwaniakiem, kanciarzem, czy innym spryciarzem. Jeśli Szanowna Pani znajdzie oferenta, który — piszącemu wyłącza — rzeczywiście kojarzy w sobie te dwa przymioty, niechże Pani łaskawie powiadomi mnie o tem, aby mi koniecznie udzielił wywiadu.

Szyfry „20—29” — czy w tem należy domyślać się wymaganych karatów czy wiosen? Ja niestety nie odpowiadam ani jednemu ani drugiemu warunkowi, ponieważ:

1) nie posiadam ani ówierci karata ucziwości, jak to stwierdził ponad wszelką wątpliwość kompetentny jedyn mój przyjaciel, który nazwał mnie świnia, gdyż skonsumowałem sam zdobyty przezeń zapas wódki,

2) nie jestem już tak młody, aby móc poszczycić się wymaganiami przez Panią przymiotami. Jestem bowiem w tym wieku, w którym żywcili takują go — najbezwnstniej bez przekonania — o 10 lat mniej. Jednym słowem w tym wieku, w którym — jak twierdzą — mężczyźni potrzebna jest guwernantka.

Wyznałem więc, jaki mam zawód, że znajduję się w odkrytym świeżo u mężczyzny „niebezpiecznym wieku”, że nie posiadam zbyt różowego wyobrażenia o ludziach, nie wyłączając siebie, że enót żadnych nie mogę doznukać w sobie, a jako reprezentantów wad szczerdzi mnożących się, wymieniałem już próżność, lenistwo i inklinację do opilstwa, najkapitałniejsze bodaj cechy meskości. Mój stan majątkowy?

Wynika on z mojego zawodu. Literat... wiadomo. Pozostałoby jeszcze naświetlenie mojego stosunku do miłości. I możliwości.

I tutaj niestety sad o mnie musi wypaść ujemnie. Grzeszę bowiem notorycznie przeciwko przykazaniu miłości, które każe kochać bliźniego jak siebie samego. Ponieważ nie jestem ani trochę zakochany w sobie, nie mogę zdobyć się na cieplejsze uczucie względem otaczającego mnie świata. To też fakt, że nie zazdroścę nikomu uiczego, nie należy zapisać na konto jakiejś wrodzonej enoty, lecz wywodzić po prostu z mojego pesymizmu w ocenie dwunożnych zwierząt. Zresztą miłość moja do rozmaitych osobistości z zamierzchej przeszłości zdaje się również nie zdradzać zbyt dobrego gustu, zważywszy zbyt częstą rozbieżność pomiędzy legenda a rzeczywistością.

Jeśli chodzi o tę inną miłość, która rzekomo rządzi światem, to wyznaczam jej miejsce pobytu również w krainie baśni. Weirzę w nią jako w paradoksa, jako rzecz umówioną pomiędzy ludzmi, że istnieje, aby można na jej nigdy nie wyczerpany temat pisać dramaty i powieści. Emocjonujące zawiązki stare panny i wierzących jeszcze w cuda, seksualnie wścibskich młodzików płci obojga.

Popelnibym pierwsze w mej ofercie kłamstwo, gdybym mówił, że nie pragnę miłości. Owszem, pragnienie mam nawet olbrzymie. Wskazuje na to zresztą mój wiek, w którym zdolność kochania stoi w odwrotnym stosunku do jej zmanife... ale mniejsza z tym. Lubie niedyskrecje tylko o tyle, o ile dotyczą innych. Popelnibym drugie kłamstwo, twierdząc,

że i mnie nie obla uje całkiem sztabacki droszczyk, gdy pisząc, identyfikuje się z pędem mojej wyobraźni, zakochany w romantycznej bohaterce, wyidealizowanej po tyle i tyle gęczy za nią. Ale czah pryska już podczas korekty pierwszej odbitki szczerkarstwi. Pozostaje legenda, klanstwo, pustka... I pogoda dla czytelnika, który to czyta, okłuskuje i może nie nabije za to, że go wykpiłem. Niewątpliwie względem na to zrodził wynalazek pseudonimów...

Ale oto sprzeniewierzyłem się mojej najmiłszej chyba wadzie i jednej z najkapitałniejszych cech meskich: egoizmowi, wypadając z roli oferenta. A więc wyznaję Pani głęboką wdzięczność za wielki, zgoła nieoczekiwany podarunek, jakim obdarzyło mnie Jej ogłoszenie, mianowicie: 1) że pobudziła mnie Pani do pisania wyjątkowo prawdy, 2) że nie pisze z myślą o zapłać.

Chociaż... odzywa się znowu sceptyczm i szczydzi: Jak to? Nie chcesz zapłaty? Nie chcesz po raz pierwszy może w życiu obaćczyć boh... erki twojej fantazji na jawie i odetchnąć żywą jej bliskością? A któż to, jeśli nie ty, będzie oczekiwał! w nerwowym napięciu i oniesmielającym podnieceniu, we wtorek o godz. 16-tej w cukierni Europejskiej na Rynku z największym numerem „Gonca Krakowskiego”, jako umówionym znakiem. Jej nadzieja!

Dopisek autora: Nie przyszła. Musiała rzeczywiście znaleźć pana wartościowego, inteligentnego...

Nie przestane jednak czytać rubryki „Matrymonjalne”.

Dzień bez... ryżu.

Dookoła problemu aprowizacji Japonji.

Tokjo, w styczniu.

Pewnego dnia, było to kilka tygodni temu, zapanowało w japońskich ministerstwach wielkie poruszenie. Oto dziesiątki i setki urzędników i pracowników biur ministerjalnych nie otrzymało w porę obiadowej tradycyjnej porcji ryżu, do której spożywania byli od pokoleń przyzwyczajeni. Wzaman za to pokono... kluski.

Zaczęły się dochodzenia, badania, aż wreszcie wszystkie urzędy głośno zaczęły mówić, że nowe to zarządzenie zostało wydane przez samego premiera, który zarazem zapowiedział, że odtąd wszyscy y jego współpracownicy muszą się wyżyć w ciągu jednego dnia w każdym tygodniu spożywania tej smacznej, narodowej potrawy i zastąpić ją jakąś potrawą mączną.

Wiadomość ta może się wydać niezrozumiałą dla każdego, który nie miał sposobności do zapoznania się z problemem żywnościowym Japonji, który tam nie jest wcale mniej aktualnym, niż gdziekolwiek indziej.

Ryż jest głównym pożywieniem Japonji.

Ryż jest to narodowa potrawa Japończyków. Statystyki mówią, że każdy Japończyk spożywa dziennie funt ryżu, nie wyłączając niemowląt i starców. W sferach wieśniaczych — a przecież Japonia w polowie jest krajem rolniczym — ryż jest jedynym daniem obiadowym. Nie można się zatem dziwić, że pod uprawę ryżu bierze się każdy, najmniejszy nawet, skrawek ziemi, który tylko da się jako tako nawodnić. Dokonuje się wprost cudów, aby pokryć to olbrzymie zapotrzebowanie na ryż, wynoszące około 10 milionów ton rocznie.

Niestety jednak usiłowania te nie były w stanie pokryć potrzeb społeczeństwa japońskiego. Japonia musi zatem sprowadzać ryż ze swych wysp, jak Formoza czy Korea a ponadto znacznych ilości ryżu dostarczają Japonji Sjam, Siany Zjednoczone i Chiny.

Jeżeli w danym roku trafi się, że zbiory ryżu nie dopiszą — wówczas sytuacja w Japonji staje się poważną. A właśnie w tym roku zbiory były bardzo słabe, a przytem, z uwagi na wojnę, Japonia musi bardzo oszczędnie obchodzić się z dewizami.

Zachodzi zatem jeszcze inne niebezpieczeństwo, polegające na różnicy jakości między ryżem, uprawianym w Japonji a ryżem sprowadzonym z zagranicy. Oto podczas gdy ryż japoński posiada wysoką wartość, to ryż zagranicznego pochodzenia posiada o wiele mniej składników odżywczych, jest wobec tego znacznie tańszy. Gdy więc rynek krajowy zostanie zasypany tańszym ryżem zagranicznym, wówczas rolnik japoński ma duże trudności w związku ze sprzedażą swych własnych produktów. Niebezpieczeństwo nadmiaru importu zagranicznego zostało do pewnych granic zmniejszone, skutkiem obecnej wojny.

Przezorni mężowie stanu dawno zadali sobie pytanie, czy wobec tego koniecznym jest, aby ludność Japonji ograniczyła się do ryżu. Czyż nie ma naddostatkem pszenicy i innych zbóż? Rzecz jasna, że

nowa Japonia zorientowała się w niebezpieczeństwie,

Jakie nosi w sobie nadmierny import zagraniczny i postanowiła dać sobie radę przy pomocy własnych sił.

Niewątpliwie odzwyczajenie wielomilionowych rzesz od ich odwiecznych przyzwyczajzeń nie pójdzie tak łatwo, ale dobry przykład wybitnych osobistości nakłoni zapewne ludność do naśladowania. Właśnie mają nadzieję, że przez wprowadzenie „dnia bez ryżu”, obowiązującego całą ludność Japonji, da się uzyskać zmniejszenie konsumpcji ryżu i w ten sposób uniknie się konieczności sprowadzania ryżu z zagranicy.

Japonia musi jednak myśleć także i o innych sposobach oszczędzenia ryżu. Gdy bowiem u nas da się odczuć brak zbóż, to wówczas możemy ten zastąpić innymi środkami żywności. Inaczej ma się sprawa z zapotrzebowaniem w żywność ludności japońskiej, w której ryż jest głównym, jeśli nie jedynym, pożywieniem. W zestawieniach statystycznych ryby zajmują w Japonji wprawdzie drugie miejsce w zakresie spożycia, ale ilość spożywanego ryb jest znacznie niższą od konsumpcji ryżu. Nie więc dziwnego, że skutkiem tych okoliczności zmiana sposobu pożywienia nie może nastąpić z dnia na dzień.

Usiłuje się zatem wprowadzić oszczędności

tam, gdzie tylko się da. Przedewszystkiem więc ograniczono produkcję wina ryżowego t. zw. sake. Ostatnio wydano rozporządzenie, według którego fabryki win ryżowych muszą zużywać o 150.000 ton ryżu mniej, niż dotychczas. Większe jeszcze ograniczenie produkcji wina ryżowego, a mowiono o 300.000 ton, jest niemożliwym z uwagi na to, że fabrykacja wina ryżowego dostarcza olbrzymich dochodów podatkowych i tak poważne ograniczenie produkcji wina, spowodowałoby spadek wysokości wpływów podatkowych o 100 milionów jen.

Następnie zakazano na dworcach kolejowych sprzedaży ryżu i wszelkich potraw, sporządzanych z ryżu. O doniosłości tego rozporządzenia można się przekonać dopiero wówczas, jeśli zda się sobie

sprawę z tego, co znaczy podróż koleją dla Japończyka oraz konieczność odpowiedniego zaprowiantowania się na czas podróży.

Wydano także jeszcze inne rozporządzenie, dotyczące przedsiębiorstw zajmujących się przeróbką ryżu. Przedsiębiorstwa te mają oczyszczać ryż tylko w 70 procentach. W ten sposób władze mają nadzieję, że uda się im zaoszczędzić ok. 200.000 ton ryżu, które dotychczas były przeznaczane na fabrykację kleju.

Przy tej sposobności rozwiązano także i inny problem, poruszony niejednokrotnie przez lekarzy. Okazuje się mianowicie, że wszyscy niemal Japończycy spożywają t. zw. „hakumei”, czyli biały ryż, to znaczy ryż oczyszczony w 100 procentach przez fluczenie. Ryż niepolerowany, t. zw. „gamma”, uważany jest za niedobry i niesmaczny i jako taki bywa przez Japoń-

„Znajdujemy się w stanie wojennym“.

Stawosko Włoch jest zupełnie jasne — pisze „Popolo d'Italia“.

Medjolan, 1 lutego. — W celu wyjaśnienia stanowiska Włoch przynosi „Popolo d'Italia” artykuł wstępny p. t. „Jesteśmy w stanie wojennym”. „Neutralnym jest ten, kto trzyma za jedną, względnie za drugą ze stron walczących, natomiast w charakterystyce „mocarstwa nieprowadzącego wojny”, jak to jest we Włoszech, nie istnieje zobowiązanie co do „bezpartyjności”. Aczkolwiek Włochy stoją z bronią u nogi, nie znaczy to, aby były one bezczynne w tej wielkiej tragedji, jaka się rozgrywa na świecie. Włochy są stronniczo jedynie w tym sensie, że pozostają pod naciskiem swych uprawnień i spraw, które nie zostały uwzględnione w Wersalu. Dlatego są Włochy w dalszym ciągu za-

interesowane zarówno przebiegiem jak i rozstrzygnięciem konfliktu. Ponieważ wojna prowadzona jest nie tylko przy użyciu broni, uważają Włochy za stosowne, ijać w swe ręce inicjatywę nie tyle w znaczeniu militarnym ile w gospodarczym. W dziedzinie gospodarczej — na t. zw. frontie ekonomicznym, nie mogą Włochy mieć ani jednej przegranej, jeśli zamierzają utrzymać swą niezawisłość.

Wojna gospodarcza jest taką samą wojną jak każda inna. Nakłada ona na Włochy obowiązek niezwykłej czujności. W sprawie autarkicznych granic ojczyzny nie można prowadzić żadnych dyskusyj, lecz stać czujnie na ich straży.

Kanada odczuwa brak okrętów

Za oceanem dają się we znaki niemieckie sukcesy na morzu.

Berlin, 31 stycznia. — Jak wynika z doniesień pochodzących z Ottawy, miał rząd kanadyjski powołać dyrektora żeglugi, którego zadaniem ma być zapewnienie odpowiedniej ilości tonażu okrętowego, jaki jest potrzebny dla celów wywozu produkcji kanadyjskiej. Jak z tego wynika, również Kanada cierpieć musi na brak okrętów, spowodowany zwycięskimi wynikami niemieckiej floty wojennej.

Najwidoczniejszą sytuacją Anglii jest obecnie w tego rodzaju stanie, że nie jest ona w możności dokonywania przywozu własnymi okrętami, o czym stale i obszernie rozpisuje się prasa angielska. W chwili obecnej czyni się zabiegi w kierunku wykorzystania okrętów państw neutralnych, co jak wiadomo, nie jest rzeczą łatwą, z uwagi na fakt, że przejazd okrętów neutralnych do Anglii jest dla armatorów połączony z poważnym ryzykiem. Wysokie

stawki transportowe, jakie ofiaruje Anglia za przeprowadzenie przewozu morskimi nie mogą być dla armatorów zachętą w obliczu bardzo liczących strat w postaci okrętów, jakie ostatnio ponosili. Stawki transportowe nie pozostają bowiem w żadnym stosunku proporcjonalnym do kosztów budowy nowych okrętów, jak również do pokrycia strat, spowodowanych utratą danej jednostki morskiej ze służby.

18 okrętów mniej liczy flota angielska.

(=) Berlin, 1 lutego. — W wyniku ostatniej zwycięskiej akcji lotnictwa niemieckiego — o czym już donosiliśmy — w ciągu 48 godzin utraciła flota nieprzyjacielska 18 jednostek morskich. Akcja lotnicza niemiecka, sięgająca od wysp Orkney aż do ujścia Tamizy ogarnęła dalsze szerokie obszary angielskiego wybrzeża morskiego i dotarła prawie do bram Londynu.

Przedostatni atak niemieckiej broni powietrznej, w czasie którego udało się zniszczyć 7 uzbrojonych transportowców i dwie łodzie wywiadowcze, wywołał w prasie światowej dzięki swemu ogromnemu sukcesowi, dowodzącemu ponownie o przewadze niemieckiej broni powietrznej, powszechne i wielkie

wrażenie. Szczególnie godnem uwagi jest to, że sukces niemiecki do tego stopnia pozbawił tupetu brytyjskie ministerstwo kłamstw, że urzędowy, brytyjski komunikat Reutera nie mógł nawet przemilczeć wyczynu wywiadowczych aparatów niemieckich, usiłując jedynie czynić nieudolną próbę usprawiedliwienia. Reuter donosi, że niemieckie samoloty „dokonały najśmielszej serji ataków, jakie kiedykolwiek przedsięwzięły”. W Anglii musiano zarządzić alarmy lotnicze. Z powodu złej pogody i słabej widoczności akcja obronna była mocno utrudniona. Podczas, gdy londyńskie ministerstwo kłamstw bardzo skwapliwie przynosi uwagę o „własnych sukcesach”, komunikat Reutera tym razem nie donosi o żad-

Warszawa dzisiejsza...

Marnowanie czasu.

Warszawa należy do tych niewielu większych miast w Europie, które zawsze miały i mają czas. Pieniądzy było i jest niewiele, ale czasu wbród. Toteż warszawianie nie szanują tak swego jak i cudzego czasu.

Czesło się zdarza, że wpada taki znajomy do mocno zajętego urzędnika czy kupca i powiada:

— Ja tylko na pięć minut. Nawet się nie rozbieram, bo się ogromnie spieszę. Powiedz mi, czy Lola była w Was? Podobno otrzymałaś wiadomość od Olka? Co, widzę nowy garnitur? Ładny kolor. Ile dałeś?

I siedzi ponad godzinę, zasypując gradem banalnych pytań, aż wreszcie sobie przypomina, że musi iść, bo się spieszy. Albo w tramwaju. Wsiada młoda mocno uperfumowana dama i rzuca jak s łaski w stronę zapracowanego konduktora:

— Proszę przesiadkę.
— Dokąd?

— Na „trójkę”.
— W którą stronę, na plac Krasińskich czy na plac Zbawiciela?
— Na Żoliborz.
— Tam „trójka” nie dochodzi. Musi pani wstać w „14”.

— No to niech pan da zwykły.

Tego rodzaju pytania zadaje co najmniej 50 procent pasażerów. Mężczyźni zwykle nie mają drobnych pieniędzy i mylą się. Podaje pieniądze i dopiero, gdy otrzyna bilet z wyrzutem zwraca się do konduktora, że daje mu zwykły, a on chce z przesiadaniem. Nikt nie chce zrozumieć, że ten konduktor musi załatwić w ciągu godziny co najmniej 100 i więcej pasażerów. Musi przytem zwracać uwagę na bezpieczeństwo wsiadających i wysiadających, sprawdzać pieniądze itp.

To samo obserwujemy w sklepie.

Wchodzi dama, patrzy chwile na ekspedientów, wreszcie zbliża się do tej części lady, gdzie stoi zabójczy brunet, z długimi „na szpic” bakami.

— Chciałam wełny na suknie.
— Jaki kolor.
— Mocno subtelną.

nym zestrzelonym samolocie niemieckim, natomiast, donosi o uniemożliwieniu ataku niemieckiego na jeden z parowców.

Jak z Londynu donosi „Telegraaf”, w wyniku poniedziałkowego nalotu zostały zatopione m. in. następujące okręty angielskie: „Miriam” i „Danybryn”, parowiec-cysterna „Athelmonarch” (pojemność 8,995 t.), parowiec „Imperial Monarch” (5,831 t.) i „Wellpark” (4,649 t.), statek przeciwpożarowy i jeden parowiec francuski, którego nazwy dotąd nie ustalono.

Rozdział cukru na kartki od 5 lutego.

Począwszy od dnia 5 lutego br. sklepy rejonowe wydawać będą cukier na miesiąc styczeń br. za okazaniem karty cukrowej i odłączeniem pierwszej części kuponu styczniego.

Ze względu na szczególne trudności w dostawie racja cukru wynosi tym razem tylko 1/4 kg na osobę.

Cena cukru jest następująca: 1/4 kg zł 0.37, 1/2 kg zł 0.73, 3/4 kg zł 1.09, 1 kg zł 1.45.

O przydział cukru do rejonowej sprzedaży sklepy rejonowe mają zgłosić się natychmiast w Składnicy Banku Cukrownictwa ul. Szpitalna 34 — zakłady zaś zbiorowego spożycia w dniach od 3 do 6 bm.

Obwieszczenie w sprawie ubezpieczenia inwalidzkiego pracowników fizycznych.

Na podstawie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 16. stycznia 1940 (Dz. U. Rz. I. 1940 str. 196) począwszy od 1. stycznia 1940 obowiązują na byłych terenach polskich przyłączonych do Prowincji Śląskiej postanowienia Ordynacji Ubezpieczeniowej Rzeszy.

Do okresu wyczekiwania zaliczać się będzie odpowiednio składki opłacone prawomocnie na podstawie dotychczasowych przepisów prawnych polskiego lub czesko-słowackiego ubezpieczenia emerytalnego, jeżeli niszczone je na podstawie ubezpieczenia przymusowego albo też dobrowolnego. Prawa do świadczeń uważa się do dnia 31. grudnia 1939 jako utrzymane, jeżeli były one zachowane w dniu 31. sierpnia 1939 na podstawie dotychczasowych przepisów.

Począwszy od 1. stycznia 1940 nie należy już jak dotychczas wpłacać w gotówce składek inwalidzkich do Ubezpieczalni Specjalnych (Kas Chorych). Ubezpieczeni pracownicy fizyczni winni natomiast bezwzględnie dla uniknięcia kary postarać się w miejscowym urzędzie policyjnym lub we właściwej Kasie Chorych o wystawienie karty kwitowej.

Pracodawca wlepi do tej karty kwitowej znaczki ubezpieczeniowe, które nabyć można w urzędach pocztowych. Wyczerpujące wskazówki dotyczące wartości znaczków składkowych ogłoszone są na plakatach o żółtej obwódce wywieszonych obok miejsc sprzedaży znaczków ubezpieczeniowych w urzędach pocztowych.

Tydzień składkowy rozpoczyna się w poniedziałek, a kończy się w niedzielę każdego tygodnia kalendarzowego. Każdy znaczek ubezpieczeniowy należy prawidłowo unieważnić, wpisując atramentem względnie pieczątką (datownikiem) datę tej niedzieli, do której dany znaczek obowiązuje. (Np. 7. 1. 1940. 14. 1. 1940 itd.). Kto znaczków przepisowo nie unieważnia podlega karze.

Pracodawcy, którzy w przepisany czas się do jest przy każdorazowej wypłacie zarobków nie zużywają znaczków ubezpieczeniowych w odpowiedniej wartości, podlegają karze porządkowej w myśl postanowień § 1488 Ordynacji Ubezpieczeniowej, i to do wysokości 1.000 RM. Oprócz kary zasadniczej może być jeszcze nałożona grzywna uboczna do dwukrotnej wysokości zaległych składek ubezpieczeniowych.

Königshütte, den 26. Januar 1940.

Der Leiter der Landesversicherungsanstalt Schlesien Zweiganstalt Königshütte O/S.

I. V. gez.: Russek.

Ekspedjent musi wiezieć, co dla owej damy znaczy subtelnosc i kladzie przed nią dostownie kilkadziesiąt sztuk materjalu. Pani wszyskie przegląda. Z każdą sztuczka biegnie do lustra. Usłużny brunet przyklada materjal do twarzy, do szyi, Wreszcie dama stwierdza, że żaden z tych materjaltów nie jest koloru subtelnego i wychodzi, aby pójść do modystki. Tam przerzeca stopy kapeluszy, szukając „bezprensjonalnego”. Oczywiście wychodzi, nie nie kupiwszy. A tymczasem ekspedjent poci się przy układaniu rozrzuconej piramidy materjaltów, a modystka układa dziełatki kapeluszy do pudełek.

I tak wszędzie. W biurze, tramwaju, kawiarni czy w sklepie nie szanuje się cudzego czasu. Zabłokowane okienko w urzędzie powoduje to, że na skutek jednego nudnego interesenta, długa kolejka osób czeka na załatwienie.

Warszawa zawsze miała na wszystko czas. Zbyttno przejęła się zasadą odkładania do jutra tego, co można załatwić dziś. Ta zasada „dojutrowania” jest mocno zakorzeniona u warszawian, a zwłaszcza warszawianek. Czas, by to zmienić.

